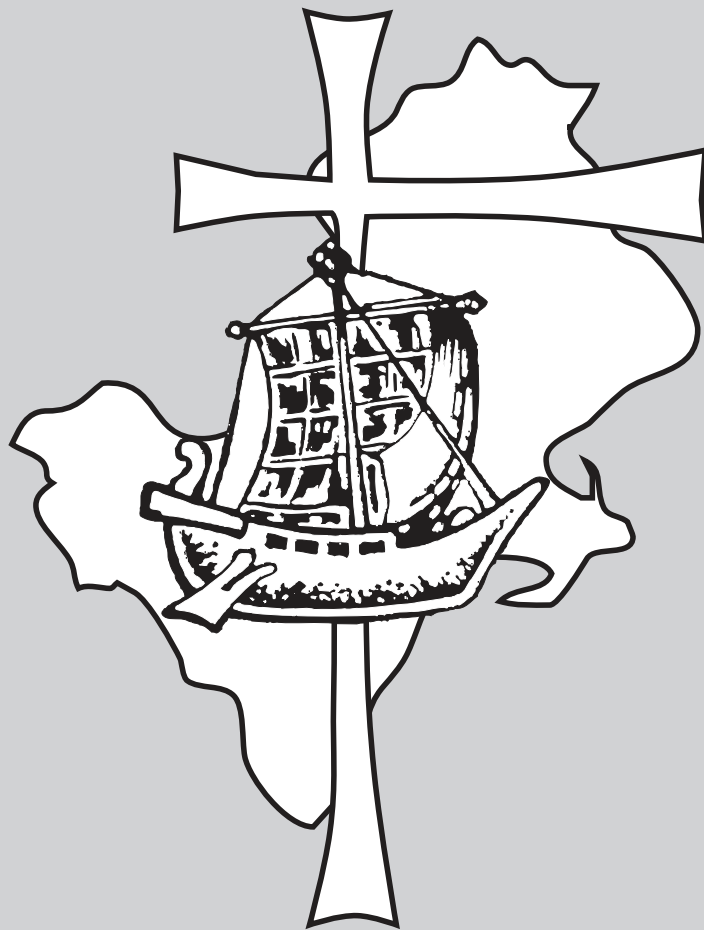

Butlletí Oficial del Bisbat de Tortosa

MARÇ 2020

UMAS

su mutua de seguros

*35 años asegurando instituciones religiosas
y entidades de labor social*

C/ Santa Engracia, 10-12 -28010- MADRID
TLF: 91.319.10.10 www.umas.es

**Venda d'Equips, TPV's, Consumibles i Accessoris. Servei Tècnic.
Aplicacions a mida. Internet i Xarxes. LOPD. Formació.**

www.gis.cat

Office 365

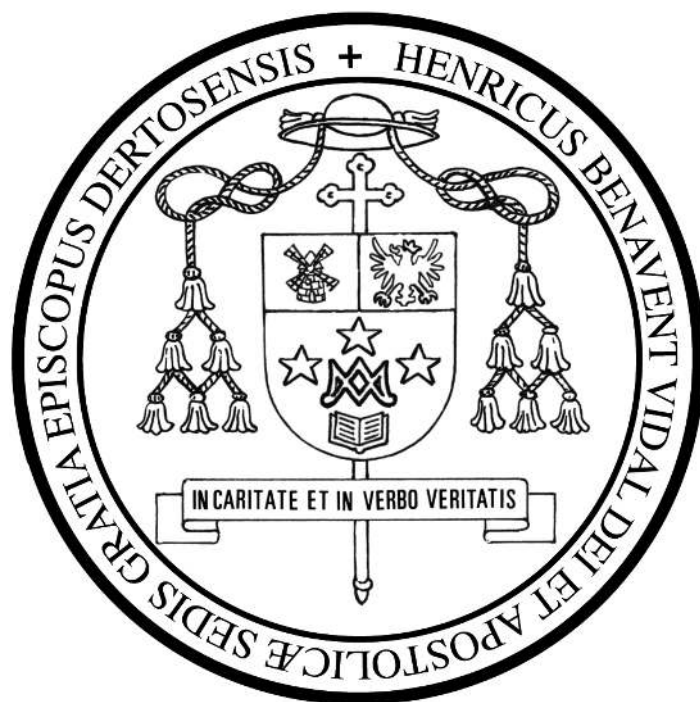

SharePoint
Lync
Exchange

**C/ Vergés Paulí, 2
43500 — Tortosa**

**Telèfon: 977 588 082
Correu-e: gis@gis.cat**

Butlletí Oficial

DEL

BISBAT DE TORTOSA

ANY CLXI - TOM CXXXIII

Març 2020

Núm. 3

Sr. Bisbe

Decret 1 (Català)

Decret del Sr. Bisbe amb motiu de la situació provocada pel C.N. (COVID-19)

**ENRIQUE BENAVENT VIDAL
PER LA GRÀCIA DE DÉU
I LA BENIGNITAT DE LA SANTA SEU APOSTÒLICA,
BISBE DE TORTOSA.**

Davant la situació provocada pel C.N. (COVID-19), per les presents

DECRETO

- Que, amb l'autoritat que em concedeix el núm. 374 del O.G.M.R, en totes les parròquies del bisbat i temples oberts al culte, -excepció feta dels diumenges i solemnitats especials- se celebri la “Missa per qualsevol necessitat” (núm. 48 de l'apartat “Misses per diverses necessitats”)
- Que en totes les misses, s'afegeixi en l'oració dels fidels aquesta pregària: “Pels difunts víctimes del coronavirus, perquè Déu els doni el repòs etern; pels malalts, que recuperin prompte la salut; pels científics, personal mèdic i d'infermeria, pels responsables sanitaris, perquè es trobi

ben aviat el remei per combatre aquest mal, preguem el Senyor”

Tortosa, 12 de març de 2020

† Enrique Benavent i Vidal
Bisbe de Tortosa

Davant meu,
Francisco García Monforte
Canceller - Secretari General

Decreto 1 (Castellano)

Decreto del Sr. Obispo con motivo de la situación provocada por el C.N. (COVID-19)

**ENRIQUE BENAVENT VIDAL
POR LA GRACIA DE DIOS
Y POR LA BENIGNIDAD DE LA SEDE APOSTÓLICA
OBISPO DE TORTOSA**

Ante la situación provocada por el C.N. (COVID-19), por las presentes

DECRETO

- Que, con la autoridad que me concede el n.º 374 del O.G.M.R, en todas las parroquias del obispado y en los templos abiertos al culto –excepción hecha de los domingos y solemnidades especiales- se celebre la “Misa per cualquier necesidad” (núm. 48 del apartado “Misas por diversas necesidades”)
- Que en todas las misas, se añada en la oración de los fieles esta plegaria: “Por los difuntos víctimas del coronavirus, para que Dios les dé el descanso eterno; por los enfermos, para

que recuperen pronto la salud; por los científicos, personal médico y de enfermería, por los responsables sanitarios, para que se encuentre pronto el remedio para combatir este mal, roguemos al Señor”

Tortosa, 12 de marzo de 2020

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Ante mí,
Francisco García Monforte
Canciller - Secretario General del Obispo

Decret 2 (Català)

**ENRIQUE BENAVENT VIDAL
PER LA GRÀCIA DE DÉU
I LA BENIGNITAT DE LA SANTA SEU APOSTÒLICA,
BISBE DE TORTOSA.**

Atenent les circumstàncies extraordinàries motivades per la pandèmia del “Coronavirus” que ha arribat ja a les nostres terres, secundant les normes dictades per l’autoritat civil i fent ús de les facultats que em concedeix el cànon 87 §1 del Codi de Dret Canònic

Pel present DECRET, dispojo el següent:

1. En tota la nostra diòcesi, mentre durin les actuals circumstàncies sanitàries, queda dispensat el precepte de participar en la Celebració Eucarística els diumenges i solemnitats
2. Mentre l’autoritat civil no disposi altra cosa, tant com sigui possible, sí es celebrarà l’Eucaristia en les parròquies i comunitats religioses perquè els fidels que no siguin població de risc puguin celebrar i nodrir la seva fe cristiana

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de la Diòcesi

Tortosa, 13 de març de 2020

† Enrique Benavent i Vidal
Bisbe de Tortosa

Davant meu,
Francisco García Monforte
Canceller - Secretari General

Decreto 2 (Castellano)

**ENRIQUE BENAVENT VIDAL
POR LA GRACIA DE DIOS
Y LA BENIGNIDAD DE LA SANTA SEDE APOSTÓLICA,
OBISPO DE TORTOSA.**

Atendiendo a las circunstancias extraordinarias motivadas por la pandemia del “Coronavirus” que ha llegado ya a nuestras tierras, secundando las normas dictadas por la autoridad civil y haciendo uso de las facultades que me concede el canon 87 §1 del Código de Derecho Canónico

Por el presente DECRETO, dispongo lo siguiente:

1. En toda nuestra diócesis, mientras duren las actuales circunstancias sanitarias, queda dispensado el precepto de participar en la Celebración Eucarística los domingos y solemnidades.
2. Mientras la autoridad civil no disponga otra cosa, tanto como sea posible, sí se celebrará la Eucaristía en las parroquias y comunidades religiosas para que los fieles que no sean población de riesgo puedan celebrar y nutrir su fe cristiana

Lo decreta y firma el Excmo. y Rvdmo. Sr. Obispo de la Diócesis

Tortosa, 13 de marzo de 2020

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Ante mí,
Francisco García Monforte
Canciller - Secretario General del Obispo

Decret 3

**ENRIQUE BENAVENT VIDAL
PER LA GRÀCIA DE DÉU
I LA BENIGNITAT DE LA SANTA SEU APOSTÒLICA,
BISBE DE TORTOSA.**

Atenent les circumstàncies extraordinàries motivades per la pandèmia del “Coronavirus” que ha arribat ja a les nostres terres, secundant les normes dictades per l’autoritat civil i fent us de les facultats que em concedeix el cànon 87 §1 del Codi de Dret Canònic

Pel present DECRET, dispo el següent:

1. En tota la nostra diòcesi, mentre durin les actuals circumstàncies sanitàries, queda dispensat el precepte de participar en la Celebració Eucarística els diumenges i solemnitats
2. Mentre l’autoritat civil no disposi altra cosa –tant com sigui possible- sí es celebrarà l’Eucaristia en les parròquies i comunitats religioses perquè els fidels que no siguin població de risc puguin celebrar i nodrir la seva fe cristiana

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de la Diòcesi

Tortosa, 13 de març de 2020

† Enrique Benavent i Vidal
Bisbe de Tortosa

Davant meu,
Francisco García Monforte
Canceller - Secretari General

Carta Pastoral
“Viure i creure en Déu en la fragilitat”
15-03-2020

Benvolguts diocesans:

Les circumstàncies que estem vivint aquestes últimes setmanes, i especialment els darrers dies, ens col·loquen davant una situació que en ple segle XXI ningú de nosaltres imaginàvem. La nostra vida quotidiana i la vida de la nostra diòcesi, parròquies, grups i associacions s'ha vist trastocada sobtadament. Tots ens tenim que adaptar cada dia al que ens van indicant les autoritats sanitàries. És previsible que durant les pròximes setmanes haurem de romandre en aquesta situació de confinament i que, per tant, la vida social i eclesial es redirà a l'estrictament necessari. En aquesta breu carta vull compartir amb vosaltres algunes reflexions i suggeriments perquè transformem aquesta situació en un moment de gràcia.

La pandèmia que estem patint ens ha de fer pensar, en primer lloc, en la nostra fragilitat. Els avanços científics i tècnics, que sens dubte són un fruit de la modernitat positiu per a la humanitat, afavoreixen una actitud d'autosuficiència en l'ésser humà. L'home modern se sent segur de si mateix: del que té, del que fa, del que pot aconseguir amb els seus coneixements i amb els seus mitjans, del que és. Això el porta a creure tant en ell mateix que molts pensen que no necessiten creure en Déu. Un teòleg del segle XX, en un comentari al Credo, reflexionant sobre la primera paraula de la confessió

de fe (crec), es preguntava: Qui pot creure en Déu? La resposta era sorprenent: pot creure en Déu, qui no creu en ell mateix. Els moments que estem vivint tal vegada podien ser una invitació a que ens plantejem si no creiem massa en nosaltres mateixos i si no hauríem d'alçar els nostres ulls a Déu des de la humilitat i la confiança en Ell.

Els moments que estem vivint poden ser una ocasió perquè ens preguntem si en la nostra vida de cada dia valorem les coses segons la importància que realment tenen. En un xicotet poble, en el qual tots es coneixen, tres joves van morir en un accident de trànsit. Una persona profundament creient va compartir amb mi una reflexió que mai he oblidat. Em va dir que si pensàrem en el que realment és la vida, l'afrontaríem de manera molt diferent a com ho fem: a moltes de les coses no donaríem la importància excessiva que moltes vegades donem i, en canvi, a altres que no li la donem, les valoraríem més. Això ens portaria a superar molts egoismes i a evitar conflictes innecessaris, a perdonar-nos més i millor del que solem fer-ho... en definitiva, a viure des d'uns valors més propis de l'ésser humà i més evangèlics.

Passant a la vida eclesial vull fer-vos caure en el compte de la coincidència d'aquesta pandèmia amb el temps penitencial i purificador que és la quaresma. Això ens ha forçat a viure aquest període de l'any litúrgic d'una manera que no imaginàvem el dimecres de cendra, que va ser el dia en què comencem a recórrer el camí que ens porta a la Pasqua. Totes les nostres activitats i programacions s'han ensorrat. Sense esperar-ho, per als cristians el dejuni quaresmal ha passat a ser dejuni del Pa Eucarístic; de sobte ens hem trobat que les diversions, que en aquest temps han de ser sòbries, s'han suprimit; en certa manera, se'ns ha imposat una "penitència" que no esperàvem, ja que estem tots confinats en nostres cases, sense poder ni tan sols reunir-nos amb els nostres amics i familiars, si no és per causa de necessitat. Les celebracions litúrgiques han quedat reduïdes a un mínim simbòlic i segurament les celebracions de la Setmana Santa, seran més sòbries que mai.

Us vull convidar a que convertim aquest moment en una ocasió de creixement en la nostra vida cristiana. Això serà realitat si el dejuni del Pa de l'Eucaristia ens porta a una major valoració d'aquest Aliment de Vida Eterna actualment tan oblidat per molts batejats; si la impossibilitat d'escoltar junts la Paraula de Déu en les esglésies, ens porta a un desig més gran d'alimentar-nos d'aquesta Paraula en les nostres cases i a redescobrir que no solament de pa viu l'home;

si la supressió forçada de les celebracions litúrgiques i dels actes externs, es converteix en una crida a viure amb una major profunditat orant aquest temps quaresmal i a una trobada més sincera i autèntica amb el Déu Viu i Vertader; si l'obligació d'estar reclosos en les nostres cases es transforma en una ocasió per a trobar-nos amb nosaltres mateixos; si la impossibilitat de trobar-nos amb els nostres familiars i amics ens porta a valorar més eixa germanor i eixa amistat. Si vivim aquestes circumstàncies d'aquesta manera positiva, creixerem com a persones i com a cristians.

Vull fer-vos també una crida a no caure en l'actitud egoista de "que es salve qui pugui". Aquesta actitud porta a comportaments d'histèria col·lectiva que malauradament veiem cada dia en els mitjans de comunicació social. Un cristià ha de caracteritzar-se perquè no pensa únicament en ell mateix, sinó que vol i li preocupa el bé de tots. I això ho hem de mostrar en les nostres relacions amb els altres i en la manera de comportar-nos en la nostra vida social. Els xicotets sacrificis que se'ns demanen no els hem d'acceptar per a protegir-nos dels altres, sinó perquè són també per al seu bé. Allunyem qualsevol comportament insolidari que no contribueix a viure en pau aquesta circumstància.

Pensant en el bé de tots i des del desig de contribuir en la mesura de les nostres possibilitats a evitar la propagació del coronavirus, hem pres la dolorosa decisió de tancar les Esglésies i els temples per a la celebració del culte públic. No interpreteu aquest fet com que l'Església es desentén del que li pugui ocórrer al nostre món. L'Església no està tancada. Com a creients i deixebles de Crist sabem que hem d'estar prop dels qui pateixen i que tots podem trobar en Déu el consol a nostres sofriments. Per això, totes tindran un horari perquè els qui ho desitgen puguin resar i els sacerdots estaran disponibles a atendre als qui estiguen necessitats del consol de la Fe. També les institucions caritatives, tenint en compte les precaucions necessàries des del punt de vista sanitari, mantindran, en la mesura que siga possible, l'atenció i l'ajuda als més necessitats. Càritas diocesana ja ha distribuït a tots els voluntaris els criteris a tenir en compte en aquesta situació.

En la nostra diòcesi, la Mare de Déu és invocada amb molts títols que ens recorden l'amor que sent cap a tots els seus fills que pateixen: Ella és Mare de Déu del Remei, Mare de Misericòrdia, Mare dels Desemparats, Font de la Salut, Mare de Déu del Socors, Mare de Déu de la Consolació, Mare de Déu de la Pietat... A ella ens en-

comanem en aquest moment d'inquietud i li demanem que allunyi de nosaltres tots els mals.

Amb la meua benedicció i afecte.

† Enrique Benavent i Vidal
Bisbe de Tortosa

Tortosa, 15 de març de 2020.

Carta Pastoral
“Caminem cap a la Pasqua”
22-03-2020

Benvolguts diocesans:

En el nostre camí cap a la Pasqua hem passat el quart diumenge de Quaresma (segon de confinament) a les nostres cases, i se'ns ha anunciat que aquesta situació es prolongarà almenys fins al dia de Pasqua. Us animo que acollim aquesta situació amb la convicció que és el millor per a tenir cura del bé comú, encara que ens supose un sacrifici. És cert que molts pensarem que tenim coses molt més “importants” que fer, però no oblidem que el realment important en aquests moments, és que ens preocupem per la salut de tots.

En aquestes circumstàncies, us vull fer caure en el compte que en l'oració de la Missa d'aquest quart diumenge del temps de Quaresma li hem demanat al Senyor que faça “que el poble cristià s'afanyi, amb deler i amb una fe animosa a celebrar les festes de Pasqua que s'acosten”. És una situació aparentment contradictòria. Humanament parlant sembla que no hi ha motius per a l'optimisme: cada dia creix el nombre d'infectats i de morts; entre les autoritats públiques no n'hi ha acord sobre les mesures que convindria prendre per aturar aquesta malaltia; es tem el col·lapse del sistema sanitari; els científics no acaben de trobar un remei ràpid i eficaç per a combatre-la... i no tenim clar quan i com acabarà açò.

I, tanmateix, avui li hem demanat al Senyor que dispose els nostres cors per a celebrar la Pasqua “amb una fe animosa i amb deler”.

Una persona no creient podria pensar que això és una il·lusió d'unes persones que no volen veure la realitat tal com és. Per als cristians, en canvi, la vertadera realitat és la que s'albira a la llum de Crist Ressuscitat, vencedor del pecat, de tots els mals i dolors del nostre món, i de la mort. Per això, encara que en el nostre estat d'ànim col·lectiu no hi ha motius per a l'optimisme, hem d'anunciar a tots que tenim una raó per a l'Esperança i aquesta no és una altra que Crist Ressuscitat.

La Bona Notícia de la Pasqua ens porta a dir-nos en el nostre interior: val la pena viure. Per als qui pateixen, per als qui passen per moments de foscor, per a aquells que no troben respostes al per què de les coses que succeeixen, per als qui senten que en determinats moments la foscor és més forta que la llum... Pasqua és una bona notícia: val la pena viure. És un regal que Déu ens haja cridat a la vida, perquè ens vol cridar a una vida més plena. Pasqua és també una Bona Notícia per a tots aquells que volen passar pel món fent el bé. Quan en el seu cor ressona l'anunci de la Resurrecció poden dir-se: val la pena viure per als altres; malgrat que de vegades els esforços produeixin pocs fruits, val la pena fer el bé; encara que sovint sembla que el mal, l'egoisme i l'ambició s'apoderen del nostre món, val la pena viure d'una altra manera, perquè és així com es troba la vertadera alegria. Malgrat que en moltes ocasions els qui segueixen de debò a Jesús puguin ser tractats d'il·lusos, val la pena mantenir-se en aquest camí. Per tot això, us vull animar a preparar la Pasqua amb il·lusió, amb la il·lusió que naix de la fe.

El dia 25 de març, Solemnitat de l'Anunciació, celebrarem la Jornada per la Vida. En la nostra cultura es debat sobre el seu valor en el començament i en la seua fi. Els debats ideològics i polítics poden deshumanitzar-nos. Aquests dies escoltem notícies que ens fan patir a tots, i que es refereixen sobretot a persones majors que viuen en residències o malalts ingressats en hospitals que no poden rebre en aquests moments la visita consoladora dels seus familiars. Us convido a pensar també en els que moren en la soledat dels hospitals sense la proximitat dels seus. A tots ens atemoreix la possibilitat, que ha sigut comentada en els mitjans de comunicació social, que, davant el col·lapse del sistema sanitari, es discrimine als malalts en els tractaments i es descarte d'aquesta manera els més ancians o els qui tenen menys possibilitats de sobreviure. Tot això, per molt inevitable que pogués ser (Déu vulgui que no ocorregui), ens sembla i

és inhumà. Tan de bo que aquesta dura prova ens ajudi a humanitzar més la nostra relació amb els malalts i ancians i a no oblidar que el compromís més important d'una societat envers ells és garantir-los que seran cuidats i acompanyats en els moments més difícils de la seua vida.

La situació que estem vivint es prolonga. En certa manera això us obliga a una reorganització de la vostra vida familiar. Moltes de les coses que habitualment es fan fora de la llar, ara s'han de fer a casa: estudi, classes, esport, treball... També moltes vegades la vida de fe es viu més fóra que dins de casa: en les celebracions, en la catequesi i en les reunions que habitualment tenen lloc en la paròquia o en els col·legis. En unes circumstàncies com aquestes, en les quals també això s'ha alterat, us convido a què les vostres cases siguin també llars de fe i a què les vostres famílies es convertisquen en petites comunitats cristianes en les quals tots pugueu sentir que la fe no us divideix sinó que us ajuda a estar més units. Els pares que teniu fills en edat catequètica, cuideu que no s'interrompa el seu procés d'iniciació cristiana, ensenyeu-los a resar i, per a això, no oblideu que el millor camí és resar amb ells. Si seguiu la celebració de l'Eucaristia pels mitjans de comunicació social o per aquells que ens possibiliten les noves tecnologies, feu-ho en família i, mentre seguiu la celebració, no us dediqueu a altres treballs domèstics. És la manera d'expressar que l'escolta de la Paraula de Déu i la trobada amb el Senyor són, en aquests moments, més importants que mai.

Tinguem presents amb agraïment en la nostra pregària a tots els treballadors de la sanitat que tenen cura dels malalts i lluiten per la seua curació, i també als voluntaris que fan possible que les persones que viuen soles tinguen tot el necessari per a passar aquests dies.

A la Mare de Déu, que des de la muntanya de Montserrat protegeix el poble de Catalunya, i que en les terres valencianes és invocada com a Mare dels Desemparats, li demanem que allunyi de nosaltres aquest mal.

Amb la meua benedicció i afecte.

† Enrique Benavent i Vidal
Bisbe de Tortosa

Tortosa, 22 de març de 2020

Carta Pastoral
“Qui ens separarà de l’amor de Crist”?
29-03-2020

Hem celebrat el cinquè diumenge d’aquesta Quaresma tan especial que estem vivint enguany. En el text evangèlic de l’Eucaristia d’avui hem escoltat la narració de la resurrecció de Llátzer, un esdeveniment en el qual el Senyor deixa entreveure el seu poder sobre la mort, que es revelarà plenament quan ressuscite d’entre els morts i ens manifeste la plenitud de vida a la qual Déu ens crida a tots. Aquesta esperança no ens porta, no obstant això, a restar importància al sofriment d’aquells que passen per la prova del dolor.

Jesús -ens diu l’evangeli d’avui- va plorar per la mort del seu amic i va fer seu el sofriment de Marta i Maria. Cada dia les autoritats fan públiques les dades actualitzades del nombre de contagiats, morts i curats. Mentre no els coneixem, ho podem escoltar com una dada estadística més de les moltes que cada dia ens ofereixen els mitjans de comunicació. Segurament en aquests moments molts de nosaltres ja coneixerem a algun afectat d’aquesta pandèmia, i fins i tot algun difunt. Ara sentim més de prop la situació. Jesús ens ensenya en l’evangeli d’avui a no ser insensibles al sofriment de ningú, encara que es tracte de persones que coneguem, perquè també són germans nostres. Creure que Jesús és el Fill de Déu que havia de venir al món i que és la Resurrecció i la Vida, no ens ha de portar a banalitzar el dolor que comporta la proximitat del sofriment i de la mort. Per això us vull convidar a què tenim presents en l’oració els qui aquests dies més pateixen.

Una pandèmia com aquesta provoca molts interrogants, tant en els creients com en els no creients: Què significa tot això? té la fe una paraula a dir? La resposta a aquestes preguntes no és fàcil. La fe no ens dóna una resposta racionalment clara al perquè del sofriment i la mort, que elimine l’angoixa que ens provoca, sinó que ens conforta i ens dóna la gràcia de poder viure-ho amb esperança. L’experiència de la mort i el sentit del sofriment és segurament la qüestió més difícil per a la fe. Per això hem d’evitar les explicacions simplistes, tant d’aquells que -davant el que està ocorrent- troben noves raons per a no creure, com les dels qui tenen la temptació de cercar respostes de caràcter apocalíptic, com si estiguérem davant un càstig de Déu o d’un advertiment dirigit a un món tancat a la seua Paraula i ple de

maltrat. A Déu el trobem, abans de res, en els signes i esdeveniments de la vida de cada dia en quals s'albira la seua bondat i bellesa.

La fe tampoc ens dóna una clau que ens permeta interpretar amb certesa el sentit dels esdeveniments concrets que succeeixen en la història: no ens aclareix, per exemple, per què ocorre una catàstrofe natural en un lloc i no en un altre; ni el motiu pel qual unes persones moren un dia en un accident; ni, en el cas que estem vivint, per què succeeix aquesta pandèmia que sembla una cosa increïble en una cultura científica i tècnicament tan avançada com la nostra. El sentit de cada esdeveniment concret l'entendrem quan arribem a la Pàtria definitiva a la qual Déu ens crida. Llavors veurem amb claredat. Mentre caminem per aquest món, avancem a les palpentes, guiats per la llum de la fe, que ens fa veure les coses "com en un espill" (1 Corintis 13, 12) i ens dóna la força per confiar en Déu, fins i tot quan no veiem amb claredat el sentit del que ocorre, o quan sembla que el Senyor no escolta les nostres súpliques. En aquestes situacions ens dóna la certesa que, si això passa, és perquè ens vol donar béns majors.

En el camí de la vida el creient és guiat per tres certes. La primera és que el Senyor està prop dels qui pateixen, fins a l'extrem de fer seu el dolor de la humanitat en el seu Fill Jesucrist, convertint d'aquesta manera el sofriment en una ocasió per estar més prop d'Ell. En segon lloc el creient no ha d'oblidar que no hi ha res que ens paga separar de l'amor de Déu "manifestat en Crist Jesús, el nostre Senyor" (Rm 8, 39). Això significa que ni els esdeveniments que estem vivint, ni ningun altre que ens puga ocórrer, deuen ser interpretats en el sentit que Déu ha deixat d'estimar-nos. Això ens porta a una altra convicció que ens ha d'acompanyar sempre: "a aquells que estimen Déu tot els serveix per al bé" (Rm 8, 28), és a dir, per al bé més gran que algú puga arribar a descobrir en aquesta vida, que no és un altre que l'amistat amb Déu. Qui viu des d'aquestes conviccions no perd la pau.

Per això l'actitud adequada en aquesta situació no és preguntar-se si estem davant un càstig o un advertiment dirigit a un món tancat a la Gràcia. Déu parla en tots els esdeveniments de la nostra vida, en les alegries i en les penes, en la salut i en la malaltia. En totes les circumstàncies, i no solament en les que estem vivint, cadascú de nosaltres estem cridats a entrar en el nostre interior i preguntar-nos: Què vol dir-me Déu per a la meua vida? No tinguem la pretensió de

convertir-nos en jutges del nostre món pel que està ocorrent. Visquem en la humilitat de qüestionar-nos cadascú que tal vegada alguna cosa ha de canviar en la meua vida.

Diumenge que ve, amb la celebració del Diumenge de Rams en la Passió del Senyor, iniciem la Setmana Santa. Altres anys la benedicció de les palmes i la celebració de l'Eucaristia omplien d'alegria les places i les esglésies dels nostres pobles i ciutats. És un dia especialment joiós per la nombrosa participació dels infants que, acompanyats pels seus pares, s'uneixen a les lloances que els xiquets hebreus van dirigir al Senyor quan entrava a la Ciutat Santa de Jerusalem per a patir la passió i donar la vida per nosaltres. Enguany tot serà diferent. Us convido a lloar al Senyor en les vostres cases; a recordar la seua passió seguint la celebració de l'Eucaristia a través dels mitjans de comunicació social, als qui hem d'agrair l'immens bé que aquests dies fan al Poble de Déu; a tenir un moment d'oració en família i a viure'l com un dia d'alegria perquè la Victòria del Senyor és a prop.

Que la Mare de Déu a qui Santa Maria Rosa Molas ens va ensenyar aquí a nostra diòcesi a venerar com a Mare de la Consolació, siga consol per als qui aquests dies estan passant per la prova del dolor.

Amb la meua benedicció i afecte.

† Enrique Benavent i Vidal
Bisbe de Tortosa

Tortosa, 29 de març de 2020.

La Paraula de Déu en el temps de Quaresma *(PARAULES DE VIDA – 1 març 2020)*

Acabem d'iniciar el temps de Quaresma. Aquest fet actualment passa desapercebut per a molts cristians. La secularització de la societat i la privatització de la pràctica religiosa que s'ha produït en la nostra cultura, han reduït la vivència de la fe a una cosa merament subjectiva i han portat a què certs usos i costums que en altres èpoques eren comuns, siguen desconeguts per a molts. A molts

batejats les indicacions de l'Església sobre el dejuni o l'abstinència els diuen ben poc o simplement les ignoren. A diferència d'altres grups religiosos que mantenen els signes que els donen una identitat col·lectiva, entre nosaltres s'ha produït una des-socialització de la fe. Això, si ho vivim correctament i no oposem la dimensió externa i la interior, pot ser positiu, perquè ens pot ajudar a viure la Cuaresma amb més autenticitat, evitant reduir-la a unes pràctiques únicament externes i ritualistes.

Per a això, vull convidar-vos a què aquest temps siga, abans de res, una ocasió per a escoltar la Paraula de Déu que, si és acollida en la fe, pot il·luminar la nostra vida, transformar el nostre cor i reorientar-lo de nou cap a Déu. En el relat evangèlic de les temptacions de Jesús en el desert, que es proclama en la celebració de l'Eucaristia d'aquest diumenge, escoltem la primera resposta del Senyor al temptador: "L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu" (Mt, 4, 4). La Paraula, escoltada i acollida en el cor, és la que dóna la vertadera Vida.

El nostre ritme de vida no ens predisposa a aquesta escolta de la Paraula. L'afany pel pa, és a dir, per tot allò que és material, en lo que tantes persones posen la seua esperança, pot tancar el cor a eixa Paraula que ens orienta cap a Déu. L'home d'avui, orgullós del que és, del que fa, del que aconsegueix o del que té, sovint arriba a pensar que no necessita a Déu i pot considerar la seua Paraula com quelcom que no li aporta res. Ara bé, si reflexionem sobre la veritat del que vivim, en algun moment descobrim que tot allò que tenim o aconseguim no ens dóna la felicitat que esperem. El cor de l'home mai s'associa amb les coses del món: quan ha aconseguit el que volia comença a desitjar altres coses. I és que en el fons estem necessitats de Déu.

D'altra banda, vivim en un món en el qual escoltem moltes paraules que ens arriben per diferents camins: les persones que coneixem, els mitjans de comunicació social, els instruments de les noves tecnologies, etc... Si analitzem tot el que escoltem descobrirem que no totes les paraules tenen efectes positius en nosaltres. Molts dels missatges que ens arriben ens produeixen inquietud, provoquen sentiments negatius cap als altres, ens lleven la pau o ens aparten de Déu.

Els cristians sabem que la Paraula de Déu és la que més necessita el nostre món i, malauradament, a la que menys atenció pensem. Per

això vull convidar-vos a què durant la Quaresma dediqueu cada dia un temps a meditar l'Evangelí. Allí trobareu paraules de Vida i la pau del cor.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Temps de gràcia i de reconciliació
(*PARAULES DE VIDA – 8 març 2020*)

La Quaresma és un temps de gràcia. Aquesta ens arriba per mitjà de la Paraula de Déu i dels sagraments. En la reflexió de la setmana passada us convidava a què enmig de tants missatges que rebem no oblidem que la Paraula que més necessitem, perquè és la que ens aporta la pau que desitja el nostre cor, és l'Evangelí; i a què la Quaresma siga una ocasió per a escoltar-lo, meditar-lo i acollir-lo. Eixa Paraula és viva i eficaç: no pretén únicament donar-nos una informació sobre Déu o sobre les veritats de la nostra fe. Està dirigida a la nostra vida i té poder per a transformar-la. Qui de debò s'obri a l'Evangelí sent el desig d'avançar en el seguiment de Jesucrist i inicia un camí de conversió.

En aquest camí el creient passa per diferents moments. En primer lloc descobreix la distància que hi ha entre la grandesa de l'amor de Déu i la pobra resposta a aquest amor. Santa Teresa de Jesús, en *el Llibre de la Vida* ens narra que el que més li dolia era que havia sigut ingrata a Déu, és a dir, que no havia correspost al seu amor com deuria. A la meua manera de veure, aquí està l'essència del pecat. Només quan descobrim que la nostra vida no és altra cosa que una història de gràcia per part de Déu, i que la nostra resposta no hauria de ser altra que l'agraïment, experimentem la necessitat de demanar-li perdó i reconciliar-nos amb Ell.

El reconeixement del nostre pecat com a ingratitud ens porta a una correcta comprensió de la vida cristiana i de la vocació a la santedat a la qual tots els batejats estem cridats: aquesta no consisteix en un camí d'auto-superació que hem de recórrer confiats únicament en les pròpies forces, i que té com a meta la satisfacció d'haver aconseguit un objectiu humà o, el que seria pitjor, l'orgull del fariseu que es considera millor que els altres; sinó que és un procés de creixement

en l'amistat amb Déu. Un sant és un bon amic de Déu, que sap que eixa amistat és el tresor més gran i prefereix perdre-ho tot abans que allunyar-se d'Ell. El nostre camí de perfecció no és altra cosa que créixer sempre més en l'amistat amb Déu. Qui viu des d'aquesta convicció descobreix també que necessita ser perdonat, perquè constantment estem faltant a eixa amistat.

L'Evangeli, que ens denuncia les nostres infidelitats a l'amor de Déu, ens anuncia també la seua fidelitat perquè no visquem en el temor sinó en la confiança en Ell. En la Creu de Crist descobrim que el pecat de la humanitat no l'ha portat a deixar d'estimar-nos, sinó a mostrar-nos amb més claredat el seu amor i la seua gràcia. Aquesta fidelitat el porta a tenir un cor misericordiós amb nosaltres i a oferir-nos sense cansar-se la gràcia del perdó. El seu desig de reconciliació és més fort que el nostre pecat. Com va dir el papa Francesc, no oblidem que Ell no es cansa mai de perdonar-nos; sovint som nosaltres els qui ens cansem de demanar-li perdó. Per això us convido a què durant aquest temps de Quaresma ens obrim al perdó que Déu ens ofereix celebrant el sagrament de la Penitència per a créixer en la seua amistat.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Dia del Seminari

(PARAULES DE VIDA – 15 març 2020)

Aquest diumenge, que precedeix a la Solemnitat de San Josep, celebrem en la nostra diòcesi el dia del Seminari, una jornada que hauria de suscitar en tots els cristians estima pel sacerdocí i valoració de les vocacions sacerdotals. Mentre que en altres èpoques el ministeri gaudia d'un reconeixement social, avui és una vocació incomprendible per a molts si no és contemplada amb ulls de fe. Com a bisbe, m'agradaria que el dia del seminari ens portés a apreciar més la decisió d'aquells joves que volen lliurar la seua vida i la seua persona al Senyor en el sacerdocí.

El lema d'enguany ens recorda que els sacerdots són *Pastors missioners*. Aquestes dues paraules ens situen davant allò fonamental

de la crida al ministeri. Forma part de la humilitat de Crist triar col·laboradors perquè cuiden la fe del Poble de Déu i anuncien l'Evangelí als qui no el coneixen.

Com a pastors, els sacerdots alimenten la fe dels creients amb la Paraula i els Sagraments, i cuiden de la comunitat cristiana des de la caritat que els ha de portar a governar-la “no com qui compleix un deure imposat, sinó de bona gana; no buscant d'aprofitar-se'n, sinó generosament, no com qui disposa de la seua hisenda, sinó donant bon exemple a tot el Ramat” (1Pe 5, 2-3). La caritat envers el Poble de Déu és la norma suprema en la vida d'un sacerdot, que ha de manifestar-se en tots els moments de l'exercici del seu ministeri, i el signe més clar de què viu autènticament la seua vocació.

Com a missioners, els sacerdots lliuren la vida perquè Crist siga conegut i estimat, anunciant la Paraula de l'Evangelí a tots amb llibertat i caritat; sense pretendre el favor dels homes, sinó cercant únicament el favor de Déu i guiats per la fidelitat al Missatge de salvació. Per això, conscients que la seua vida està inseparablement unida a la seua missió, han d'estar disposats a lliurar, “no tan sols l'Evangelí de Déu, sinó fins i tot la pròpia vida” (1Te 2, 8). La predicació de la Paraula no és un acte de publicitat, sinó un testimoniatge de que es viu allò que es creu.

Des d'aquí podem entendre el que està en l'origen de tota vocació sacerdotal: té sentit que un jove responga positivament a la crida a col·laborar amb el Senyor si ha descobert que el tresor més gran és l'amistat amb Ell, i està disposat a deixar-ho tot i fer de la seua vida un camí de seguiment de Crist. Només serà bon pastor i bon missioner aquell que és un bon amic del Senyor. Pot viure en pobresa qui ha descobert que Crist és la seua riquesa; pot entendre el celibat qui estima el Senyor per damunt de tot i estima els homes i dones amb el mateix amor de Crist. Sant Agustí deia a la seua comunitat: “Amb vosaltres sóc cristià; per a vosaltres sóc bisbe”, i era conscient que únicament podia ser bon bisbe si era bon cristià. Un bon pastor ha de ser, abans de res, un bon deixeble.

En aquest dia del Seminari, demanem al Senyor per la perseverança dels seminaristes de la nostra diòcesi i que altres joves responguin amb generositat a la seua crida.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

Sembradors d'esperança (PARAULES DE VIDA – 22 març 2020)

El dia 25 de març, solemnitat de l'Encarnació del Fill de Déu, celebrarem la Jornada per la Vida. Jesucrist, en fer-se home, va assumir una naturalesa en tot semblant a la nostra i va viure, des del moment de la concepció fins a la mort en creu, una existència plenament humana amb totes les conseqüències. No hi ha cap experiència autènticament humana que Ell no haja fet seua. En la resurrecció ens va obrir l'horitzó cap a una vida de plenitud en Déu. D'aquesta manera, el caràcter sagrat de tota vida humana queda reforçat. El seu valor no depèn d'una pretesa qualitat considerada en termes de benestar físic, psicològic o sociològic.

En la història de moltes persones es fa present el misteri del dolor i la malaltia. Els qui passen per moments més o menys prolongats de sofriment s'enfronten a experiències difícils i, en moltes ocasions, passen a dependre dels altres. En aquestes circumstàncies es pot caure en la desesperança perquè és difícil trobar sentit al sofriment, se senten cansats o arriben a pensar que són una càrrega. Si a aquesta pèrdua de l'esperança unim l'oblit de la dimensió transcendent de l'ésser humà que caracteritza la nostra situació cultural, ens trobem amb el fenomen de l'extensió de la idea que posar fi a una vida que aparentment “no val la pena ser viscuda” és “més humà” i respectuós amb la dignitat de la persona. A la legalització i l'acceptació social de l'avortament li segueix la de l'eutanàsia. Tot això és manifestació de la pèrdua de l'esperança cristiana en la nostra cultura.

Els bisbes de la Subcomissió Episcopal per a la Família i la Defensa de la Vida han elaborat recentment un important document titulat *Sembradors d'esperança: acollir, protegir i acompanyar l'etapa final d'aquesta vida*. En ell ens recorden que l'ésser humà ha sigut creat per a viure i ser feliç, i que rebutjar el dolor és just, per la qual cosa els professionals de la salut tenen l'obligació ètica de suprimir-lo i alleujar-lo. Cal desenvolupar les cures paliatives per evitar, en la mesura que siga possible, el sofriment que comporta la malaltia. En el fons de tot ésser humà hi ha un desig d'infinitud i, encara que no vol patir, desitja viure.

Per això, provocar directament la mort d'una persona no és moralment acceptable. Porta a una deshumanització del sofriment i del final de la vida. En primer lloc, perquè s'oblida que la necessitat més important de qui pateix és sentir-se acompanyat. L'ésser humà

és feliç quan se sent estimat. Qui mor sentint-se acompanyat i estimat té una mort digna. Hem de fomentar la cultura de la cura, del respecte, del consol fins al final. Quan una societat és capaç de comprometre's d'aquesta manera amb els malalts, s'engrandeix i es fa més forta.

Que aquesta jornada ens ajudi a adonar-nos que els cristians ens hem de comprometre en la defensa de la vida humana. No estem davant una qüestió secundària, ni per a cadascú de nosaltres ni per a la nostra societat.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

El dret dels pares a l'educació dels seus fills (*PARAULES DE VIDA – 29 març 2020*)

Durant aquestes setmanes les famílies heu de prendre decisions sobre l'educació dels vostres fills per al pròxim curs escolar. Les opcions que prendreu són importants per al seu futur i, per això, teniu una gran responsabilitat. Des del punt de vista moral, l'educació dels fills és un deure fonamental del qual els pares no us podeu desentendre. Estem també davant un dret que les autoritats públiques han de respectar i animar als ciutadans a exercir-lo. En el cas que uns pares no complisquen el seu deure, l'estat té la missió de garantir que tots els xiquets i joves puguin accedir a l'educació amb la mateixa dignitat.

L'autoritat pública té també la missió de garantir que en tots els centres escolars s'eduque en els valors que asseguren la convivència pacífica entre els ciutadans, respectant la llibertat religiosa de les famílies i les opcions ètiques que es deriven de la fe. També ha de vetllar perquè en els programes de les distintes matèries s'ensenyen els continguts que asseguren un progrés en el coneixement i en la formació intel·lectual des de les exigències del moment cultural que vivim. Per tant, es pot afirmar que els fills no són propietat dels pares, perquè aquests no poden decidir-ho tot sobre ells.

El dret dels pares a educar els fills segons les seues conviccions morals i religioses, exigeix que les autoritats públiques respecten la llibertat per escollir el centre que consideren més adequat i respectuós amb la seua fe. També aquells que trien centres públics han de tenir

la garantia que les seues creences seran respectades. A més, tots han de tenir la possibilitat de rebre un ensenyament de la pròpia religió en els diferents nivells educatius, que els ajudi a descobrir que no hi ha oposició entre la ciència i la fe, a adquirir una visió de les realitats humanes d'acord amb les pròpies creences, i a conèixer els valors morals que naixen d'aquestes. Quan l'estat posa dificultats a les famílies i vol decidir sobre continguts antropològics i morals que guarden relació amb les creences religioses, s'extralimita en les seues atribucions. Els fills, que no són propietat absoluta dels pares, tampoc són un objecte en mans de l'estat per a què pensen com volen els poders públics de cada moment.

La llibertat dels pares per educar els seus fills exigeix la possibilitat de què altres institucions puguin crear i posar al servei de la societat centres educatius, amb una identitat pròpia reflectida en el seu ideari, als quals tots puguin accedir lliurement. Cap pare pot ser obligat a portar els fills a un centre que educa segons unes conviccions que no comparteix. I si decideix fer-ho té l'obligació de respectar la identitat del centre. L'estat té el deure de garantir aquesta llibertat i d'assegurar que la identitat pròpia dels centres educatius d'iniciativa social és respectada. Estem davant un dret que naix i es fonamenta en altres més bàsics: la llibertat de pensament, de consciència i de religió. Us convido a exercir els vostres drets amb responsabilitat.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

La Palabra de Dios en el tiempo de Cuaresma (PALABRAS DE VIDA – 1 marzo 2020)

Acabamos de iniciar el tiempo de Cuaresma. Este hecho actualmente pasa desapercibido para muchos cristianos. La secularización de la sociedad y la privatización de la práctica religiosa que se ha producido en nuestra cultura, han reducido la vivencia de la fe a algo meramente subjetivo y han llevado a que ciertos usos y costumbres que en otras épocas eran comunes, sean actualmente desconocidos para muchos. A muchos bautizados las indicaciones de la Iglesia sobre el ayuno o la abstinencia les dicen muy poco o simplemente las ignoran. A diferencia de otros grupos

religiosos que mantienen los signos que les dan una identidad colectiva, entre nosotros se ha producido una des-socialización de la fe. Esto, si lo vivimos correctamente y no oponemos la dimensión externa y la interior, puede ser positivo, porque nos puede ayudar a vivir la Cuaresma con más autenticidad, evitando unas prácticas únicamente externas y ritualistas.

Para ello, quiero invitaros a que este tiempo sea, ante todo, una ocasión para escuchar la Palabra de Dios que, si es acogida en la fe, puede iluminar nuestra vida, transformar nuestro corazón y reorientarlo de nuevo hacia Dios. En el relato evangélico de las tentaciones de Jesús en el desierto, que se proclama en la celebración de la Eucaristía de este domingo, escuchamos la primera respuesta del Señor al tentador: “No solo de pan vive el hombre, sino de toda palabra que sale de la boca de Dios” (Mateo, 4, 4). La Palabra de Dios, escuchada y acogida en el corazón, es la que da la verdadera Vida.

Nuestro ritmo de vida no nos predispone a esta escucha de la Palabra. El afán por el pan, es decir, por todo lo material, en lo que tantas personas ponen su esperanza, puede cerrar el corazón a esa Palabra que nos orienta hacia Dios. El hombre de hoy, orgulloso de lo que es, de lo que hace, de lo que consigue o de lo que tiene, a menudo llega a pensar que no necesita a Dios y puede considerar su Palabra como algo que no le aporta nada. Ahora bien, si reflexionamos sobre la verdad de lo que vivimos, en algún momento descubrimos que todo aquello que tenemos o conseguimos no nos da la felicidad que esperamos. El corazón del hombre nunca se sacia con las cosas del mundo: cuando ha conseguido lo que quería empieza a desear otras cosas. Y es que en el fondo estamos necesitados de Dios.

Por otra parte, vivimos en un mundo en el que escuchamos muchas palabras que nos llegan por distintos caminos: las personas que conocemos, los medios de comunicación social, los instrumentos de las nuevas tecnologías, etc... Si analizamos todo lo que escuchamos descubriremos que no todas las palabras tienen efectos positivos en nosotros. Muchos de los mensajes que nos llegan nos producen inquietud, provocan sentimientos negativos hacia los demás, nos quitan la paz o nos apartan de Dios.

Los cristianos sabemos que la Palabra de Dios es la que más necesita nuestro mundo y, desgraciadamente, a la que menos atención prestamos. Por ello quiero invitaros a que durante la

Cuaresma dediquéis cada día un tiempo a meditar el Evangelio. Allí encontraréis palabras de Vida y la paz del corazón.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Tiempo de gracia y de reconciliación
(PALABRAS DE VIDA – 8 marzo 2020)

La Cuaresma es un tiempo de gracia. Esta nos llega por medio de la Palabra de Dios y de los sacramentos. En la reflexión de la semana pasada os invitaba a que en medio de tantos mensajes que recibimos no olvidemos que la Palabra que más necesitamos, porque es la que nos aporta la paz que desea nuestro corazón, es el Evangelio; y a que la Cuaresma sea una ocasión para escucharlo, meditarlo y acogerlo. La Palabra de Dios es viva y eficaz: no pretende únicamente darnos una información sobre Dios o sobre las verdades de nuestra fe. Está dirigida a nuestra vida y tiene poder para transformarla. Quien de verdad se abre al Evangelio siente el deseo de avanzar en el seguimiento de Jesucristo e inicia un camino de conversión.

En este camino el creyente pasa por distintos momentos. En primer lugar descubre la distancia que hay entre la grandeza del amor de Dios y la pobre respuesta a ese amor. Santa Teresa de Jesús, en el *Libro de la Vida* nos narra que lo que más le dolía era que había sido ingrata a Dios, es decir, que no había correspondido a su amor como debería. A mi modo de ver, aquí está la esencia del pecado. Solo cuando descubrimos que nuestra vida no es otra cosa que una historia de gracia por parte de Dios, y que nuestra respuesta no debería ser otra que el agradecimiento, experimentamos la necesidad de pedirle perdón y reconciliarnos con Él.

El reconocimiento de nuestro pecado como ingratitud nos lleva a una correcta comprensión de la vida cristiana y de la vocación a la santidad a la que todos los bautizados estamos llamados: esta no consiste en un camino de auto superación que debemos recorrer confiados únicamente en las propias fuerzas, y que tiene como meta la satisfacción de haber alcanzado un objetivo humano o, lo que sería peor, el orgullo del fariseo que se considera mejor que los demás; sino que es un proceso de crecimiento en la amistad

con Dios. Un santo es un buen amigo de Dios, que sabe que esa amistad es el tesoro más grande y prefiere perderlo todo antes que alejarse de Él. Nuestro camino de perfección no es otra cosa que crecer siempre más en la amistad con Dios. Quien vive desde esta convicción descubre también que necesita ser perdonado, porque constantemente estamos faltando a esa amistad.

El Evangelio, que nos denuncia nuestras infidelidades al amor de Dios, nos anuncia también su fidelidad para que no vivamos en el temor sino en la confianza en Él. En la Cruz de Cristo descubrimos que el pecado de la humanidad no le ha llevado a dejar de amarnos, sino a mostrarnos con más claridad su amor y su gracia. Esta fidelidad le lleva a tener un corazón misericordioso con nosotros y a ofrecernos sin cansarse la gracia del perdón. Su deseo de reconciliación es más fuerte que nuestro pecado. Como dijo el papa Francisco, no olvidemos que Él no se cansa nunca de perdonarnos; a menudo somos nosotros quienes nos cansamos de pedirle perdón. Por ello, os invito a que durante este tiempo de Cuaresma nos abramos al perdón que Dios nos ofrece celebrando el sacramento de la Penitencia para crecer en Su amistad.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Día del Seminario

(PALABRAS DE VIDA – 15 marzo 2020)

Este domingo, que precede a la Solemnidad de San José, celebramos en nuestra diócesis el día del Seminario, una jornada que debería suscitar en todos los cristianos estima por el sacerdocio y valoración de las vocaciones sacerdotales. Mientras que en otras épocas el ministerio gozaba de un reconocimiento social, hoy es una vocación incomprensible para muchos si no es contemplada con ojos de fe. Como obispo, me gustaría que el día del seminario nos llevara a apreciar más la decisión de aquellos jóvenes que quieren entregar su vida y su persona al Señor en el sacerdocio.

El lema de este año nos recuerda que los sacerdotes son *Pastores misioneros*. Estas dos palabras nos sitúan ante lo fundamental de la

llamada al ministerio. Forma parte de la humildad de Cristo elegir colaboradores para que cuiden la fe del Pueblo de Dios y anuncien el Evangelio a quienes no lo conocen.

Como pastores, los sacerdotes alimentan la fe de los creyentes con la Palabra y los Sacramentos, y cuidan de la comunidad cristiana desde la caridad que les ha de llevar a gobernarla “no a la fuerza, sino de buena gana, no por sórdida ganancia, sino con generosidad, no como déspotas, sino convirtiéndose en modelos del Rebaño” (1Pe 5, 2-3). La caridad para con el Pueblo de Dios es la norma suprema en la vida de un sacerdote, que debe manifestarse en todos los momentos del ejercicio de su ministerio, y el signo más claro de que vive auténticamente su vocación.

Como misioneros, los sacerdotes entregan su vida para que Cristo sea conocido y amado, anunciando la Palabra del Evangelio a todos con libertad y caridad; sin pretender el favor de los hombres, sino buscando únicamente el favor de Dios y guiados por la fidelidad al Mensaje de salvación. Por ello, conscientes de que su vida está inseparablemente unida a su misión, deben estar dispuestos a entregar, “no solo el Evangelio de Cristo, sino incluso la propia persona” (1Te 2, 8). La predicación de la Palabra no es un acto de publicidad, sino un testimonio de que se vive lo que se cree.

Desde aquí podemos entender lo que está en el origen de toda vocación sacerdotal: tiene sentido que un joven responda positivamente a la llamada a colaborar con el Señor si ha descubierto que el tesoro más grande es la amistad con Él, y está dispuesto a dejarlo todo y hacer de su vida un camino de seguimiento de Cristo. Solo será buen pastor y buen misionero aquel que es un buen amigo del Señor. Puede vivir en pobreza quien ha descubierto que Cristo es su riqueza; puede entender el celibato quien ama al Señor por encima de todo y ama a los hombres y mujeres con el mismo amor de Cristo. San Agustín decía a su comunidad: “Con vosotros soy cristiano; para vosotros soy obispo”, y era consciente de que únicamente podía ser buen obispo si era buen cristiano. Un buen pastor ha de ser, ante todo, un buen discípulo.

En este día del Seminario, pidamos al Señor por la perseverancia de los seminaristas de nuestra diócesis y que otros jóvenes respondan con generosidad a su llamada.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Sembradores de esperanza (PALABRAS DE VIDA – 22 marzo 2020)

El día 25 de marzo, solemnidad de la Encarnación del Hijo de Dios, celebraremos la Jornada por la Vida. Jesucristo, al hacerse hombre, asumió una naturaleza en todo semejante a la nuestra y vivió, desde el momento de su concepción hasta su muerte en cruz, una existencia plenamente humana con todas las consecuencias. No hay ninguna experiencia auténticamente humana que Él no haya hecho suya. En su resurrección nos abrió el horizonte hacia una vida de plenitud en Dios. De este modo, el carácter sagrado de toda vida humana queda reforzado. Su valor no depende de una pretendida calidad considerada en términos de bienestar físico, psicológico o sociológico.

En la historia de muchas personas se hace presente el misterio del dolor y la enfermedad. Quienes atraviesan momentos más o menos prolongados de sufrimiento se enfrentan a experiencias difíciles i, en muchas ocasiones, pasan a depender de los demás. En estas circunstancias se puede caer en la desesperanza porque es difícil encontrar sentido al sufrimiento, se sienten cansados o llegan a pensar que son una carga. Si a esta pérdida de la esperanza unimos el olvido de la dimensión trascendente del ser humano que caracteriza nuestra situación cultural, nos encontramos con el fenómeno de la extensión de la idea de que poner fin a una vida que aparentemente “no merece la pena ser vívida” es “más humano” y respetuoso con la dignidad de la persona. A la legalización y la aceptación social del aborto le sigue la de la eutanasia. Todo ello es manifestación de la pérdida de la esperanza cristiana en nuestra cultura.

Los obispos de la Subcomisión Episcopal para la Familia y la Defensa de la Vida han elaborado recientemente un importante documento titulado *Sembradores de esperanza: acoger, proteger y acompañar la etapa final de esta vida*. En él nos recuerdan que el ser humano ha sido creado para vivir y ser feliz, y que rechazar el dolor es justo, por lo que los profesionales de la salud tienen la obligación ética de suprimirlo y aliviarlo. Es preciso desarrollar los cuidados paliativos para evitar, en la medida de lo posible, el dolor que conlleva la enfermedad. En el fondo de todo ser humano hay un deseo de infinitud y, aunque no quiere sufrir, desea vivir.

Por ello, provocar directamente la muerte de una persona no es moralmente aceptable. Lleva a una deshumanización del sufrimiento y del final de la vida. En primer lugar, porque se olvida que la necesidad más importante de quien sufre es sentirse acompañado. El ser humano es feliz cuando se siente amado. Quien muere sitiándose acompañado y querido tiene una muerte digna. Debemos fomentar la cultura del cuidado, del respeto, del consuelo hasta el final. Cuando una sociedad es capaz de comprometerse de este modo con los enfermos, se engrandece y se hace más fuerte.

Que esta jornada nos ayude a caer en la cuenta de que los cristianos nos tenemos que comprometer en la defensa de la vida humana. No estamos ante una cuestión secundaria, ni para cada uno de nosotros ni para nuestra sociedad.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

El derecho de los padres a la educación de sus hijos (*PALABRAS DE VIDA – 29 marzo 2020*)

Durante estas semanas las familias deberéis tomar decisiones sobre la educación de vuestros hijos para el próximo curso escolar. Las opciones que tomaréis son importantes para su futuro y, por ello, tenéis una gran responsabilidad. Desde el punto de vista moral, la educación de los hijos es un deber fundamental del que los padres no os podéis desentender. Estamos también ante un derecho que las autoridades públicas deben respetar y animar a los ciudadanos a ejercerlo. En el caso de que unos padres no cumplan su deber, el estado tiene la misión de garantizar que todos los niños y jóvenes puedan acceder a la educación con la misma dignidad.

La autoridad pública tiene también la misión de garantizar que en todos los centros escolares se eduque en los valores que aseguran la convivencia pacífica entre los ciudadanos, respetando la libertad religiosa de las familias y las opciones éticas que se derivan de la fe. También debe velar para que en los programas de las distintas materias se enseñen los contenidos que aseguran un progreso en

el conocimiento y en la formación intelectual desde las exigencias del momento cultural que vivimos. Por tanto, se puede afirmar que los hijos no son propiedad de los padres, porque estos no pueden decidirlo todo sobre ellos.

El derecho de los padres a educar a los hijos según sus convicciones morales y religiosas, exige que las autoridades públicas respeten la libertad para elegir el centro que consideren más acorde y respetuoso con su fe. También quienes eligen centros públicos deben tener la garantía de que sus creencias serán respetadas. Además, todos deben tener la posibilidad de recibir una enseñanza de la propia religión en los distintos niveles educativos, que les ayude a descubrir que no hay oposición entre la ciencia y la fe, a adquirir una visión de las realidades humanas acorde con las propias creencias, y a conocer los valores morales que nacen de las mismas. Cuando el estado pone dificultades a las familias y quiere decidir sobre los contenidos antropológicos y morales que guardan relación con las creencias religiosas, se extralimita en sus atribuciones. Los hijos, que no son propiedad absoluta de los padres, tampoco son un objeto en manos del estado para que piensen como quieren los poderes públicos de cada momento.

La libertad de los padres para educar a sus hijos exige la posibilidad de que otras instituciones puedan crear y poner al servicio de la sociedad centros educativos, con una identidad propia reflejada en su ideario, a los que todos puedan acceder libremente. Ningún padre puede ser obligado a llevar a sus hijos a un centro que educa según unas convicciones que no comparte. Y si decide hacerlo tiene la obligación de respetar la identidad del centro. El estado tiene el deber de garantizar esta libertad y de asegurar que la identidad propia de los centros educativos de iniciativa social es respetada. Estamos ante un derecho que nace y se fundamenta en otros más básicos: la libertad de pensamiento, de conciencia y de religión. Os invito a ejercer vuestros derechos con responsabilidad.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

**Activitats de
l'Excm. i Rvdm. Mons. Enrique Benavent i Vidal
Bisbe de Tortosa
Març 2020**

- 1.- Parròquia *l'Assumpció de Maria*, de Palanques: presideix la celebració de l'Eucaristia i administra el sagrament de la Confirmació a un grup de joves.
- 2-6.- Madrid: participa en la reunió Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola.
- 8.- Parròquia *Sants Joans*, de Quatretonda: predica en la novena en honor al Crist de la Fe.
- 10-13.- Rep visites i despatxa assumptes en la cúria.

**Delegació Diocesana
Mitjans de Comunicació**

**Nota de premsa
31 de març 2020**

*Principals dades de la diòcesi de Tortosa
en l'acció pastoral i caritativa
en aquest moment de pandèmia del coronavirus.*

Seguint els dictàmens de les autoritats públiques i del Bisbe diocesà, s'han suprimit les celebracions amb assistència de fidels. Els rectors de les parròquies s'han quedat confinats a les cases abadies i atenent les necessitats pastorals que se'ls demana d'acord amb les indicacions sanitàries rebudes: tant en l'administració dels sagraments com en una senzilla pregària al cementiri, quan la família ho demana. Deixant per al temps oportú el funeral.

Noves iniciatives de proximitat als feligresos han sorgit: Misses en directe per facebook, o per mitjà d'emissores de ràdio locals....

wassaps de presència i proximitat, trucades telefòniques als més vulnerables: ancians, persones que viuen soles... i algun mossèn s'ha portat a casa joves MENES que esperaven el pis de lloguer per poder tenir casa. El Seminari Diocesà resta a disposició de les autoritats per poder ser utilitzat davant qualsevol necessitat.

La residència diocesana d'ancians i 3 parròquies continuen donat el servei de menjador però amb bosses i per mitjà de voluntaris que porten el menjar a les cases

A més, les parròquies per Càritas i els voluntaris, en aquest moment tenim:

- Poblacions on tenim serveis oberts: 30
- Voluntaris actius: 104
- Personal contractat: 20 (80% en teletreball)

Tipologia de servei. Nº de Poblacions amb serveis oberts actualment

- Acollida: 8
- Ajudes econòmiques: 15
- Subministrament d'aliments: 24
- Menjador social 2
- Economats 1
- Subministrament de roba: 21 (en cas d'urgència i sol·licitant per via telefònica o SS.SS)
- Visita a persones grans: 3 (per telèfon o ajudant a subministrar aliments, o medicaments, sense tenir contacte)
- Atenció persones sense llar: 9
- Pisos per a persones o famílies 2
- Atenció psicosocial a dones: 5
- Atenció individualitzada a famílies 4

Per part del Serveis Diocesans de Càritas, entre altres coses:

- Acompanyament als equips de Càritas via telefònica i presència. Ajuden a mantenir obert algun servei per falta de voluntariat.
- Enviar informació actualitzada sobre les directrius a seguir.

- Habilitat un fons de 20.000€ complementat per 20.000€ procedents de les Càritas Parroquials per emergències habitacionals 1 pis per a joves ex tutelats (5 nois) – Tortosa
- 1 vivenda assistida per ex tutelats (4 nois) – Ametlla de Mar.
- L'import compromès de beques menjador per aquest període, es seguiran abonant a les famílies en metàl·lic (94 nens/nenes) per un import aproximat de 6€ per persona i dia de confinament des del primer dia de confinament.
- Coordinació permanent amb Càritas Catalunya i Càritas Espanyola.
- Reunions diàries d'Equip Directiu-Gabinet de Crisi.
- Coordinació amb: Serveis Socials, Ajuntaments, Consell Comarcals, Direcció territorial de Treball, Benestar Social i Famílies, Subdelegació del Govern Central.

Retransmissió en directe, des de la Catedral de Tortosa de les Misses i Oficis de Setmana Santa

Canal Terres de l'Ebre retransmetrà en directe a partir de diumenge 5 d'abril des de la Catedral de Tortosa les diferents misses i oficis religiosos de Setmana Santa. Les oficiarà Mons. Enrique Benavent, bisbe de la diòcesi, i respon a l'alteració per la crisi del Covid-19 que impedeix la convocatòria dels fidels a esglésies i parròquies i la voluntat de fer arribar a tota la comunitat cristiana un dels moments més destacats del seu calendari litúrgic.

El bisbe Benavent, que ha enregistrat un comunicat en un vídeo sobre les circumstàncies extraordinàries que s'estan vivint obliguen a prendre mesures especials, ho explica dient:

“Hem de suspendre processons i no podem treure al carrer els moments més importants i significatius de la passió i de la mort del Senyor. Tampoc les celebracions litúrgiques poden fer-se amb la participació del poble de Déu”. Per al bisbe, la televisió és ara mateix un instrument adequat per **“unir-nos al Senyor, i acompanyar-lo als darrers moments de la seva vida i participar del goig de la resurrecció”**; per això, **“per ajudar-nos a viure cristianament**

estos dies, Canal Terres de l'Ebre retransmetrà en directe les celebracions. Us convido a seguir les retransmissions per a créixer en la nostra vida cristiana i també en la comunió diocesana”.

La primera missa serà el Diumenge de Rams, 5 d'abril a les 12.00 hores, per continuar el Dijous Sant, 9 d'abril, a les 20.00 hores, amb la missa de “*La cena del Senyor*”, i el Divendres Sant, a les 12.00 hores, amb la celebració de “*La Passió del Senyor*”. Per últim, el diumenge 12 d'abril a les 12.00 hores, es retransmetrà en directe la missa “*Pasqua de Resurrecció*” on el bisbe Enrique Benavent impartirà la Benedicció Papal.

Víctor Manuel Cardona Eixarch
Delegat Diocesà de Mitjans de Comunicació

Secretaria General

Comunicado y orientaciones del Obispado de Tortosa ante la expansión del coronavirus

Dada la situación provocada por el coronavirus (COVID-19) y para exhortar a la oración, el sr. Obispo ha publicado un Decreto pidiendo que en todas las misas, en la oración de los fieles, se incluya la siguiente petición: “Por los difuntos víctimas del coronavirus, para que Dios les dé el descanso eterno; por los enfermos, para que recuperen pronto la salud; por los científicos, personal médico, de enfermería y responsables sanitarios, para que se encuentre lo antes posible el medio para compartir este mal. Oremos al Señor”.

En el mismo Decreto se establece que en todas las parroquias se celebre la Misa “por cualquier necesidad”.

Así también os recomendamos que:

1. Las Iglesias permanezcan abiertas en el horario habitual y que se tenga especial cuidado en la asistencia espiritual a los enfermos.
2. Se tengan en cuenta las indicaciones de la Conferencia Episcopal Española.
3. Se cumplan también las normas que vayan dando las autoridades del Estado y de los gobiernos de la Generalitat de Catalunya y de la Comunitat Valenciana.
4. Se observen las siguientes INDICACIONES en nuestra acción pastoral y litúrgica:
 - 4.1. Retirar el agua bendita de las pilas que hay a las entradas de las iglesias y en otros lugares de devoción.
 - 4.2. Tener cuidado de la limpieza de espacios y objetos dedicados al culto, así como lavarse las manos antes y después de la celebración litúrgica, especialmente los sacerdotes y quienes distribuyen la comunión.
 - 4.3. Ya que el signo de darse la paz, según el nº 149 del Ordinario de la Misa es facultativo, recomendamos su supresión hasta que pasen estas circunstancias.
 - 4.4. En los actos de devoción y veneración de imágenes religiosas habrá que evitar todo aquello que incluya contacto físico con las mismas. Substituir las muestras de devoción y afecto por otras como la inclinación o la reverencia.
 - 4.5. Respecto a la catequesis, centros de actividades de tiempo libre o grupos de jóvenes, pedimos que se cumplan las normas de la autoridad civil en materia educativa (escuelas, institutos, universidades, etc.).

- 4.6. Es muy recomendable dar la comunión en la mano y no en la boca.
- 4.7. Advertir a las personas de la asamblea que se coloquen a una distancia prudencial unas de otras, teniendo presente que a día de hoy el Gobierno de la Generalitat de Catalunya he establecido que no haya más de un tercio del aforamiento.
- 4.8. Discernir, de acuerdo con los responsables de los centros de atención a la tercera edad, en qué condiciones se pueden realizar actividades pastorales y cuáles.
- 4.9. Ponerse de acuerdo con la autoridad de cada centro en lo que se refiere al servicio religioso en los hospitales. Este servicio ha de atenerse a la normativa que rige en cada centro.
- 4.10. Respecto a las actividades diocesanas extraordinarias, se suspende la celebración de la Jornada Infantil Diocesana (MID). En relación a las otras actividades programadas os pedimos que estéis atentos a la página web del Obispado, donde de informará de su celebración o supresión.
- 4.11. Se ha de discernir con sumo cuidado si se realizan o no las actividades extraordinarias de parroquias y arciprestazgos, como pueden ser excursiones, salidas, viajes, encuentros ... normalmente la prudencia pide no llevarlas a cabo. Si son necesarias, se ha de valorar de qué manera se puede reducir el riesgo de contagio.

Con nuestra oración nos unimos a los enfermos y las familias que están sufriendo directamente las consecuencias del Coronavirus, como también al servicio de tantos profesionales del ámbito sanitario y asistencial, a quienes agradecemos su trabajo sacrificado y el esfuerzo que están haciendo.

Tortosa, 12 de marzo de 2020

Capítol Catedral

Restauració de la imatge de de la Verge de la Cinta

Ahir dijous dia 5 de març al vespre, en acte senzill i entranyable, en presència de membres del Capítol Catedral, de la Reial Arxiconfraria i de la Cort d'Honor, així com de fidels devots, el Degà del Capítol, M.I. Arín, començà recordant que el signe distintiu de la identitat cristiana és la fe en l'Encarnació del Fill de Déu: per això l'amor i devoció a la Mare del Déu fet home és nota essencial de tot cristià. No es pot ser cristià sense estimar filialment a la Mare de Déu. L'amor devot a la Verge Maria es diversifica en múltiples advocacions, marcades per la història concreta de cada cristià en el seu entorn, com ho és pels tortosins la multiseular devoció a la Mare de Déu de la Cinta.

La seva imatge de plata del s. XVIII, obra de l'escultor Francesc Via, que obre la solemne Processó de la Cinta, necessitava una bona neteja. El Canonge Arxiver, M.I. Alanyà, explicà la història de la seva construcció.

Tècnics del Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat a Valldoreig van explicar els treballs que s'hi faran durant un mes.

Cantant l'himne dels "*Fills de la terra tortosina*" vam acomiadar la imatge, tenint ben dins del cor la persona de la Mare de Déu.

Degà del Capítol Catedral

Penitenciaria Apostòlica

Decreto de la Penitenciaria Apostòlica, relativo a la concesión de indulgencias especiales a los fieles en la actual situación de pandemia, 20.03.2020

Se concede el don de Indulgencias especiales a los fieles que sufren la enfermedad de Covid-19, comúnmente conocida como Coronavirus, así como a los trabajadores de la salud, a los familiares y a todos aquellos que, en cualquier calidad, los cuidan.

“Con la alegría de la esperanza; constantes en la tribulación; perseverantes en la oración” (Rom 12:12). Las palabras escritas por San Pablo a la Iglesia de Roma resuenan a lo largo de toda la historia de la Iglesia y orientan el juicio de los fieles ante cada sufrimiento, enfermedad y calamidad.

El momento actual que atraviesa la humanidad entera, amenazada por una enfermedad invisible e insidiosa, que desde hace tiempo ha entrado con prepotencia a formar parte de la vida de todos, está jalonado día tras día por angustiosos temores, nuevas incertidumbres y, sobre todo, por un sufrimiento físico y moral generalizado.

La Iglesia, siguiendo el ejemplo de su Divino Maestro, siempre se ha preocupado de cuidar a los enfermos. Como indicaba San Juan Pablo II, el valor del sufrimiento humano es doble: “ Sobrenatural y a la vez humano. Es sobrenatural, porque se arraiga en el misterio divino de la redención del mundo, y es también profundamente humano, porque en él el hombre se encuentra a sí mismo, su propia humanidad, su propia dignidad y su propia misión.” (Carta Apostólica Salvifici Doloris, 31).

También el Papa Francisco, en estos últimos días, ha manifestado su cercanía paternal y ha renovado su invitación a rezar incesantemente por los enfermos de Coronavirus.

Para que todos los que sufren a causa del Covid-19, precisamente en el misterio de este padecer, puedan redescubrir “el mismo sufrimiento redentor de Cristo” (ibíd., 30), esta Penitenciaría Apostólica, ex auctoritate Summi Pontificis, confiando en la palabra de Cristo Señor y considerando con espíritu de fe la epidemia actualmente en curso, para vivirla con espíritu de conversión personal, concede el don de las Indulgencias de acuerdo con la siguiente disposición.

Se concede la Indulgencia plenaria a los fieles enfermos de Coronavirus, sujetos a cuarentena por orden de la autoridad sanitaria en los hospitales o en sus propias casas si, con espíritu desprendido de cualquier pecado, se unen espiritualmente a través de los medios de comunicación a la celebración de la Santa Misa, al rezo del Santo Rosario, o del himno *Akàthistos* a la Madre di Dios, a la práctica piadosa del Vía Crucis, o del Oficio de la *Paràklisis* a la Madre de Dios o a otras oraciones de las respectivas tradiciones orientales, u otras formas de devoción, o si al menos rezan el Credo, el Padrenuestro y una piadosa invocación a la Santísima Virgen María, ofreciendo esta prueba con espíritu de fe en Dios y de caridad hacia los hermanos, con la voluntad de cumplir las condiciones habituales (confesión sacramental, comunión eucarística y oración según las intenciones del Santo Padre), apenas les sea posible.

Los agentes sanitarios, los familiares y todos aquellos que, siguiendo el ejemplo del Buen Samaritano, exponiéndose al riesgo de contagio, cuidan de los enfermos de Coronavirus según las palabras del divino Redentor: “Nadie tiene mayor amor que éste: dar la vida por sus amigos” (Jn 15,13), obtendrán el mismo don de la Indulgencia Plenaria en las mismas condiciones.

Esta Penitenciaría Apostólica, además, concede de buen grado, en las mismas condiciones, la Indulgencia Plenaria con ocasión de la actual epidemia mundial, también a aquellos fieles que ofrezcan la visita al Santísimo Sacramento, o la Adoración Eucarística, o la lectura de la Sagrada Escritura durante al menos media hora, o el rezo del Santo Rosario, o del himno *Akàthistos* a la Madre di Dios, o el ejercicio piadoso del Vía Crucis, o el rezo de la corona de la Divina Misericordia, o el Oficio de la *Paràklisis* a la Madre de Dios u otras formas de las respectivas tradiciones orientales de pertenencia, para implorar a Dios Todopoderoso el fin de la epidemia, el alivio de los afligidos y la salvación eterna de los que el Señor ha llamado a sí.

La Iglesia reza por los que estén imposibilitado de recibir el sacramento de la Unción de los enfermos y el Viático, encomendando a todos y cada uno de ellos a la Divina Misericordia en virtud de la

comunión de los santos y concede a los fieles la Indulgencia plenaria en punto de muerte siempre que estén debidamente dispuestos y hayan rezado durante su vida algunas oraciones (en este caso la Iglesia sufre a las tres condiciones habituales requeridas). Para obtener esta indulgencia se recomienda el uso del crucifijo o de la cruz (cf. *Enchiridion indulgentiarum*, n.12).

Que la Santísima Virgen María, Madre de Dios y de la Iglesia, Salud de los Enfermos y Auxilio de los Cristianos, Abogada nuestra, socorra a la humanidad doliente, ahuyentando de nosotros el mal de esta pandemia y obteniendo todo bien necesario para nuestra salvación y santificación.

El presente decreto es válido independientemente de cualquier disposición en contrario.

Dado en Roma, desde la sede de la Penitenciaría Apostólica, el 19 de marzo de 2020.

Mauro. Card. Piacenza
Penitenciario Mayor

Krzysztof Nykiel
Regente

Nunciatura Apostólica en España

Carta del Nuncio Apostólico en España al Presidente de la Conferencia Episcopal Española

Eminencia Reverendísima:

Con la presente, cumplo en venerado encargo, confiado por la Secretaría de Estado, de transmitirle el siguiente mensaje:

“Se ruega la participación de los fieles católicos, y de cristianos pertenecientes a otras confesiones, a la oración que realizará el Santo Padre el próximo viernes 27 de marzo, en el lugar conocido como el “Sagrato” de la Basílica de San Pedro. Durante la “Statio orbis” que será transmitida a través de la Mundovisión y de Vatican News, a las 8,00 h., hora local de Roma, el Santo Padre concederá a todos los participantes la Indulgencia Plenaria y será impartida la bendición Urbi et Orbi”

A este respecto, ruego a Su Eminencia, dé a dicho mensaje, la mayor difusión posible a través de los medios de comunicación social disponibles.

Agradecido de antemano por su inestimable cooperación, aprovecho la ocasión para reiterar a Su Eminencia el testimonio de mi más alta y distinguida consideración.

Madrid, 25 de marzo de 2020

† Bernardito C. Auza
Nuncio Apostólico

Eminencia Reverendísima
Señor Cardenal **Juan José Omella Omella**
Presidente de la Conferencia Episcopal Española
Arzobispo de Barcelona
C/ Añastro, 1, 28033 Madrid

Conferència Episcopal Espanyola

Comissió executiva

Recomendaciones de la CEE ante el coronavirus: Pide colaboración ciudadana y creatividad pastoral

13 marzo, 2020

La Comisión Ejecutiva de la **Conferencia Episcopal Española** publica una carta con orientaciones ante la emergencia sanitaria que sufre España con el coronavirus destacando la colaboración ciudadana y la creatividad pastoral durante el tiempo que dure esta situación. Tras agradecer la entrega generosa de tantas personas que están ayudando en esta crisis y de alentar a los cristianos a vivir con responsabilidad, solidaridad y confianza, la CEE recomienda seguir la celebración de la Eucaristía en familia por los medios de comunicación. Además, indica: «Las celebraciones habituales de la Eucaristía pueden mantenerse con la sola presencia del sacerdote y un posible pequeño grupo convocado por el celebrante. En caso de celebraciones abiertas al pueblo recomendamos evitar la concentración de personas, siguiendo las instrucciones citadas en el apartado 2. Durante este tiempo cada obispo puede dispensar del precepto dominical a quienes no participen presencialmente en la Eucaristía por estos motivos».

“Animo, soy yo, no tengáis miedo” (Mt 14, 27)

En tiempos de tribulación el Señor sigue presente y nos acompaña con palabras de ánimo al mismo tiempo que nos envía a cuidar

y alentar a quienes nos rodean. Constantemente nos saluda: «Paz a vosotros».

1. Preocupación y responsabilidad

La emergencia sanitaria que estamos sufriendo con el coronavirus Covid-19, pone en primer plano la preocupación máxima por la gravedad de la situación creada en todos los lugares y actividades, que sigue experimentando un crecimiento exponencial.

Junto a esta razonable preocupación, deseamos indicar las medidas necesarias, algunas de carácter extraordinario, siguiendo los consejos y las decisiones que desde el Gobierno, el ministerio de Sanidad y las comunidades autónomas se están indicando. Agradecemos la entrega generosa de tantas personas que están ayudando en esta crisis, cada cual desde su responsabilidad.

Como cristianos, queremos vivir estos momentos con toda nuestra responsabilidad ciudadana, con la solidaridad fraterna hacia las personas afectadas, y con la confianza en el Señor que en tiempos de prueba nunca nos deja de su mano, sino que sostiene nuestra esperanza y nos invita a la conversión.

Esta situación global es signo también de los vínculos que nos unen y que fundan la llamada a la solidaridad en el cuidado a las personas más débiles y necesitadas de ayuda, enfermos mayores y solos.

También hemos de disponernos a un nuevo y exigente ejercicio de fraterna solidaridad ante las consecuencias económicas y sociales que se temen como consecuencia de este problema global. Este momento de gran necesidad puede ser, esperamos, ocasión para fortalecer, entre todos, la solidaridad y el trabajo en favor de un objetivo común.

2. Caridad activa para no exponernos al contagio ni ser cauce del contagio a otros

Las medidas que hemos de estar dispuestos a poner en práctica han de ayudarnos a no contraer la enfermedad y así no ser la causa de que otros cercanos a nosotros se contagien. Por ello estamos llamados a realizar esfuerzos y renunciaciones aunque resulten dolorosas.

Especialmente los jóvenes están llamados a colaborar y dar testimonio de fraternidad.

Por ello, hacemos un llamamiento a seguir las indicaciones de los responsables de la salud para evitar el avance acelerado de la enfermedad con las medidas higiénicas y evitando contactos que faciliten el contagio. Estas recomendaciones estarán vigentes hasta que lo determinen las autoridades sanitarias y se pueden resumir en:

- *“Aplicar medidas higiénicas como el lavado de manos frecuente con agua y jabón o con solución hidro-alcohólica, taparse al toser con pañuelo desechable inmediatamente o en el pliegue del codo, así como la limpieza de superficies que hubieran podido ser salpicadas con tos o estornudos.*
- *En cualquier caso, se recomienda evitar lugares concurridos en los que no sea posible mantener la distancia de seguridad interpersonal de, al menos, un metro.*
- *Se recomienda salir de casa lo menos posible.*

3. Medidas en relación a la catequesis, actividades formativas y celebración de la Iglesia

Se deben suspender las catequesis presenciales. Es importante animar a continuar la catequesis en familia para lo cual las parroquias han de ofrecer orientaciones y recursos. También se suspenden las charlas, encuentros formativos, actos de devoción, conciertos, conferencias o eventos de carácter similar en templos y dependencias diocesanas.

Mientras dure esta situación de emergencia recomendamos seguir la celebración de la Eucaristía en familia por los medios de comunicación. Debido a su vulnerabilidad, es aconsejable que las personas con enfermedades crónicas, ancianas, debilitadas o con riesgo potencial, y quienes conviven con ellas, se abstengan de acudir a la celebración de la Eucaristía. A todos se nos está recomendando salir de casa lo menos posible.

Las celebraciones habituales de la Eucaristía pueden mantenerse con la sola presencia del sacerdote y un posible pequeño grupo convocado por el celebrante. En caso de celebraciones abiertas al pueblo recomendamos evitar la concentración de personas, siguiendo

las instrucciones citadas en el apartado 2. Durante este tiempo cada obispo puede dispensar del precepto dominical a quienes no participan presencialmente en la Eucaristía por estos motivos.

Con respecto a la celebración de funerales y exequias, se recomienda que participen únicamente los familiares y personas más allegadas manteniendo las mismas prevenciones que en los apartados anteriores. Pospónganse en la medida de lo posible las demás celebraciones. Las procesiones de este tiempo han de suprimirse.

De manera extraordinaria, se recomienda recibir la comunión en la mano. Los celebrantes y quienes distribuyen la comunión y preparan los objetos litúrgicos deben extremar el cuidado en la desinfección de las manos. Debe de omitirse el rito de la paz o expresarse en un gesto que evite el contacto físico.

El sacramento del perdón podría celebrarse en espacios o ámbitos que aseguren la intimidad y la distancia de seguridad recomendada por las autoridades sanitarias. Los presbíteros estamos llamados a ofrecer medios para preparar la celebración en casa, tiempo y espacios adecuados para ofrecer la Misericordia a quien la solicite en este singular tiempo cuaresmal.

4. Unidos en la oración. Tiempo de creatividad espiritual y pastoral

Más que nunca hemos de abrirnos a contemplar el Misterio desvelado en la Cruz gloriosa de Jesucristo. Las medidas presentes y futuras nos obligan a mantener distancias. Cultivemos la cercanía de la oración. Oremos unos por otros, por quienes están padeciendo la enfermedad, por sus familiares y amigos, por el personal sanitario, así como por quienes trabajan por la contención en la propagación del virus.

Esta situación nos convoca a una creatividad pastoral para ayudarnos unos a otros a vivir la Cuaresma y la Semana Santa de una manera nueva. Los pastores somos especialmente convocados a una nueva entrega y creatividad en la manera de acompañar al Pueblo de Dios. Como ha dicho hoy el Papa Francisco: “Que el Pueblo de Dios se sienta acompañado por los pastores y el consuelo de la Palabra de Dios, los sacramentos y la oración”.

En este itinerario cuaresmal, carente de algunos signos litúrgicos comunitarios y de las expresiones de la devoción popular en la calle,

estamos llamados a un camino aún más arraigado en lo que sostiene la vida espiritual: la oración, el ayuno y la caridad. Que los esfuerzos realizados para contener la propagación del coronavirus se acompañen del compromiso de cada fiel para el bien mayor: el cuidado de la vida, la derrota del miedo, el triunfo de la esperanza.

Los templos pueden permanecer abiertos para la oración personal e invocar al Señor los dones de la sabiduría y fortaleza para vivir este momento.

5. Colaboración y revisión de criterios

Mostramos nuestra disposición a colaborar responsablemente en todo lo necesario para el control de esta pandemia atendiendo a las indicaciones de las autoridades sanitarias, especialmente la concreción del estado de alarma, por lo que estos criterios podrán ser actualizados en la medida en que evolucionen los acontecimientos y surjan nuevas medidas por parte de las Administraciones públicas.

Esta es una circunstancia en la que elevar nuestra mirada al Señor desde la fragilidad de la nuestra humana condición recordada el Miércoles de ceniza. En este inesperado desierto que atravesamos, se despertará una mirada a Dios y una mayor acogida y solicitud por los hermanos, especialmente por los enfermos y los más faltos de alegría y confianza.

En la oración de Laudes y Vísperas, así como en las preces de la Santa Misa, se eleven oraciones al Señor y al cuidado de la Santísima Virgen, para que nos sostengan en la esperanza a todos, alivien a los que sufren las consecuencias de este virus, mientras encomendamos al buen Dios a los fallecidos, pidiendo para ellos el eterno descanso.

Hagamos nuestra la oración que el Papa Francisco nos invita a rezar en estos momentos: “Ayúdanos, Madre del Divino Amor, a conformarnos con la voluntad del Padre y a hacer lo que nos diga Jesús, quien ha tomado sobre sí nuestros sufrimientos y ha cargado nuestros dolores para conducirnos, a través de la cruz, a la alegría de la resurrección. Bajo tu amparo nos acogemos, Santa Madre de Dios. No desoigas nuestras súplicas, que estamos en la prueba, y líbranos de todo peligro, oh Virgen gloriosa y bendita”.

Madrid, 13 de marzo, viernes de Cuaresma de 2020
Comisión Ejecutiva de la CEE

Noticiari i Comunicats

Diego Zambrano, elegido Administrador Diocesano de Coria-Cáceres

En la tarde del domingo 1 de marzo de 2020, se ha celebrado la reunión del colegio de consultores de la diócesis de Coria-Cáceres por la que se ha elegido a Diego Zambrano como administrador de la diócesis, tras la marcha de Mons. Francisco Cerro como arzobispo de Toledo.

El colegio tenía ocho días para realizar este nombramiento. El nuevo administrador ha expresado sentir «agradecimiento grande a los hermanos del colegio de consultores que han puesto confianza para esta misión», y ha remarcado a su vez que «la misión es temporal, a la espera de un nuevo obispo».

Biografía

Diego Zambrano nació el 14 de marzo de 1974 en Fuente del Maestre (Badajoz). Es licenciado en Derecho Canónico por la Universidad de Salamanca. Recibió la ordenación sacerdotal el 22 de febrero de 2003. Ha sido párroco de Nuestra Señora de la Asunción de Torremocha y de Santa María Magdalena de Botija. En el Tribunal eclesiástico ha desempeñado los oficios de notario-actuario y defensor del vínculo. El 11 de mayo de 2009 fue nombrado secretario general y canciller de la diócesis. En la actualidad es profesor de Derecho Canónico del seminario diocesano, juez diocesano y Párroco *in solidum* de Fátima en Cáceres. Fue párroco de San José.

Sumari

BISBAT

Sr. Bisbe

Decret 1 del Sr. Bisbe amb motiu de la situació provocada pel C.N. (COVID-19).....	119
Decret 2 del Sr. Bisbe amb motiu de la situació provocada pel C.N. (COVID-19).....	121
Decret 3 del Sr. Bisbe amb motiu de la situació provocada pel C.N. (COVID-19).....	123
Carta Pastoral “Viure i creure en Déu en la fragilitat” 15-03-2020	124
Carta Pastoral “Caminem cap a la Pasqua” 22-03-2020.....	127
Carta Pastoral “Qui ens separarà de l’amor de Crist”? 29-03-2020	130
Paraules de vida: La Paraula de Déu en el temps de Quaresma	132
Temps de gràcia i de reconciliació.....	134
Dia del Seminari	135
Sembradors d’esperança	137
El dret dels pares a l’educació dels seus fills.....	138
La Palabra de Dios en el tiempo de Cuaresma	139
Tiempo de gracia y de reconciliación	141
Día del Seminario	142
Sembradores de esperanza.....	144
El derecho de los padres a la educación de sus hijos.....	145
Activitats de D. Enrique Benavent Vidal, bisbe de Tortosa. <i>Març 2020</i>	147

Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació

Nota de premsa. 31 de març 2020.....	147
Retransmissió en directe, des de la Catedral de Tortosa de les Misses i Oficis de Setmana Santa.....	149

Secretaria General

Comunicado y orientaciones del Obispado de Tortosa ante la expansión del coronavirus....	150
--	-----

Capítol Catedral

Restauració de la imatge de de la Verge de la Cinta	153
---	-----

SANTA SEU

Penitenciària Apostòlica

Decreto de la Penitenciaría Apostólica, relativo a la concesión de indulgencias especiales a los fieles en la actual situación de pandemia, 20.03.2020	154
---	-----

Nunciatura Apostòlica en Espanya

Carta del Nuncio Apostólico en España al Presidente de la Conferencia Episcopal Española.....	156
--	-----

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Comissió executiva

Recomendaciones de la CEE ante el coronavirus. Pide colaboración ciudadana y creatividad pastoral Se titula: “Animo, soy yo, no tengáis miedo” (Mt 14, 27). 13 marzo, 2020	158
--	-----

NOTICIARI I COMUNICATS

Diego Zambrano, elegido Administrador Diocesano de Coria-Cáceres	163
--	-----

Gràfica Dertosenense, s.l.

Cervantes, 21 - 43500 Tortosa

Dipòsit Legal: T. - 22-1958

D i s p o n i b l e

D i s p o n i b l e

D i s p o n i b l e